

**Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E**

02 iulie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență :

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Ion Guzun,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței judecătorești Buiucani, mun. Chișinău din 21 octombrie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 martie 2014, declarat de avocatul Valeriu Isiumbeli, în numele inculpatului

***Olaru Victor Alexei, născut la
28 aprilie 1982, originar și locuitor al mun. Chișinău, s.
Trușeni str. Gagarin 44, cetățean al R. Moldova, fără
antecedente penale;***

<i>în instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare a cauzei 24 iunie – 07 iulie 2010;</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>02 septembrie–29 septembrie 2010;</i>
<i>în instanța de fond:</i>	<i>19 octombrie 2010 – 21 octombrie 2013;</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>03 februarie - 12 martie 2014,</i>
<i>în instanța de recurs:</i>	<i>27 mai - 02 iulie 2014;</i>

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorești Buiucani, mun. Chișinău din 07 iulie 2010, a fost declarată nulă ordonanța din 09 iunie 2010 de punere sub învinuire a lui Olaru Victor Alexei.

A fost încetat procesul penal în privința lui Olaru Victor Alexei, învinuit în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că inculpatul Olaru Victor este învinuit că la 02 septembrie 2009, ora 16.30, conducînd automobilul „Ford Tranzit”, număr de înmatriculare CYY 302, pe str. Gagarin, com. Trușeni, mun. Chișinău și ajungînd lîngă casa nr. 12, ignorînd cerințele art. 45 al. 1 și al. 1 RCR, care prevede că

„conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) condițiile rutiere; e) situația rutieră. În cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, precum și cerințele art. 46 lit. a) RCR, care prevede că „conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită, și în caz de necesitate, să reducă viteza pînă la limita care i-ar garanta siguranța traficului sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasează pe lângă copii, persoane de vîrstă înaintată, precum și persoane cu semne evidente de invaliditate”, a comis tamponarea pietonului minor Vlad Costișanu, a.n.2001, care traversa partea carosabilă a drumului de la dreapta la stînga relativ automobilului „Ford Tranzit”, cauzîndu-i vătămări corporale grave.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, adică încălcarea regulilor de securitate a circulației, comis de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății.

Instanța a statuat că Olaru Victor s-a aflat în calitate de bănuit mai mult de 7 luni, deși termenul prevăzut de lege este de trei luni.

Organul de urmărire penală nu a acumulat, ulterior, careva probe suficiente pentru punerea sub învinuire a inculpatului, rezultînd că ordonanța de punerea lui sub învinuire este nula în conformitate cu prevederile art. 251 alin. (1) Cod de procedură penală.

În lipsa învinuirii, deoarece nu sunt întrunite semnele calificative ale infracțiunii, urmează de încetat procesul penal, conform art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

3. Procurorul a declarat recurs, solicitînd casarea sentinței și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța fond.

Recurentul a invocat că sentința este ilegală și neîntemeiată.

3.1. Reprezentantul legal al părții vătămate, Marcel Costișanu, la fel a declarat recurs, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Apelantul a invocat că probele administrate dovedesc în totalitate vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii incriminate.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2010, recursurile au fost admise, casată sentința și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de fond, în alt complet de judecată.

Instanța de apel a reținut că înaintarea învinuirii după expirarea termenului de bănuit și după acumularea de probe suplimentare nu poate exclude în nici un caz atragerea la răspundere penală a învinuitului, cu atît mai mult că legislația expune expres circumstanțele ce exclude răspunderea penală și în lista acestora nu sînt cuprinse circumstanțele invocate în sentință.

Astfel, instanța urma să examineze cauza în fond, sub toate aspectele, obiectiv și multilateral, în conformitate strictă cu prevederile legislației procesuale penale și să pronunțe o sentință legală și întemeiată.

5. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 21 octombrie 2013, inculpatul Olaru Victor a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) 90 Cod penal, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate pe un termen de probă de 2 ani.

În fapt, instanța de fond a constatat că inculpatul Olaru Victor, la 02 septembrie 2009, orele 16.10, conducând automobilul „Ford Tranzit”, număr de înmatriculare CYY 302, pe str. Gagarin, com. Trușeni, mun. Chișinău și ajungând lângă casa nr. 12, ignorând cerințele art. 45 al.1 și al.2 RCR, care prevede că „conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) condițiile rutiere; e) situația rutieră. În cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, precum și cerințele art. 46 lit. a) RCR, care prevede că „Conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită, și în caz de necesitate, să reducă viteza pînă la limita care i-ar garanta siguranța traficului sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasează pe lângă copii, persoane de vîrstă înaintată, precum și persoane cu semne evidente de invaliditate”, a comis tamponarea pietonului minor Vlad Costișanu, a.n.2001, care traversa partea carosabilă a drumului de la dreapta la stînga relativ automobilului „Ford Tranzit”, cauzîndu-i vătămări corporale grave.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că a văzut că pe partea stîngă a carosabilului era parcat un automobil "Opel", iar pe partea dreaptă a carosabilului se aflau 3 copii la o distanță de 0,0 - 0,5 m de marginea carosabilului. Pe sectorul dat de drum trotuar nu este. Copii i-a văzut la o distanță de aproximativ 8m. Copilul pe care ulterior l-a tamponat se afla cu fața spre direcția sa de deplasare și în timp ce a ajuns la o distanță de 2 - 3 m, acesta brusc a încercat să traverseze strada în fugă. Pentru a evita tamponarea a frînat și a virat spre dreapta însă nu a reușit să evite tamponarea.

Totodată, vinovăția inculpatului este integral dovedită prin probele administrate pe caz.

Astfel, partea vătămată, minorul Vlad Costișanu, a declarat că mergînd pe drum împreună cu prietenul său Ion a fost lovit de un microbuz, claxon nu a auzit.

Martorului Tamara Apostol a declarat că, parcînd automobilul pe str. Gagarin, com. Trușeni, mun. Chișinău, a auzit un zgomot de frînă și apoi de tamponare. Locul tamponării era la aproximativ un metru de margine carosabilului. Pînă la accident, deplasîndu-se cu automobilul la deal, a observat grupul de 2-3 copii care duceau și o bicicletă, însă ei se deplasau pe acostament, liniștit, fără a se certa și nu reprezentau un obstacol pentru ea.

Prin urmare, accidentul s-a produs în rezultatul manifestării insuficientă a atenției de către inculpat, fapt ce vine în contradicție cu prevederile RCR, care impune participanților la trafic obligativitatea respectării regulilor de circulație rutieră, inițial întru preîntâmpinarea pericolului de accidentare și mai apoi întru evitarea accidentării.

Inculpatul, observând minorii și un automobil parcat pe partea stângă a carosabilului în drept cu grupul de minori, în scopul respectării întocmai a prevederilor art. 46 a RCR, urma să-l aprecieze drept obstacol, să întreprindă orice în vederea preîntâmpinării accidentării.

Inculpatul urma să țină cont de faptul că se deplasează printr-o localitate rurală unde drumurile nu sunt prevăzute cu benzi pentru pietoni și sunt accesibile și folosite de toți locuitorii și în orice moment poate apărea diferite obstacole, dar a comis din imprudență, prin sine-încredere, infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal – încălcarea regulilor de securitate a circulației, ce a cauzat din imprudență o vătămare gravă a integrității corporale și a sănătății.

Expirarea termenului în care persoana a avut statut de bănuit mai mult de 3 luni, nu duce la imposibilitatea desfășurării de mai departe a urmăririi penale, la stabilirea adevărului.

Mai mult, conform art. 63 alin. (6) Cod de procedură penală, acumularea ulterioară a probelor suficiente, nu împiedică punerea persoanei sub învinuire pentru același fapt.

Asemenea probe au fost acumulate ulterior, cu întârziere ca urmare a vătămării grave a părții vătămate, aceste dovezi fiind verificarea declarațiilor la fața locului cu întocmirea respectivelor scheme și procese-verbale, audierea martorului ocular Apostol T.

La aplicarea pedepsei, instanța a ținut cont că circumstanțe agravante nu au fost stabilite, inculpatul este caracterizat pozitiv, nu are antecedente penale, este căsătorit, are la întreținere un copil minor și a concluzionat că corectarea inculpatului este posibilă cu suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate, în corespundere cu prevederile art. 90 Cod penal.

6. Avocatul Valeriu Isiumbeli și inculpatul au declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și adoptarea unei noi hotărâri, prin care ultimul să fie achitat, pe motivul lipsei elementelor constitutive ale infracțiunii imputate.

Apelanții au invocat că termenul de calitate procesuală de bănuit a inculpatului a expirat la 27 ianuarie 2010.

Organul de urmărire penală n-a adoptat nici un act procesual care ar fi demonstrat acumularea probelor suficiente pentru înaintarea ulterioară a învinuirii inculpatului.

Conform Hotărârii Curții Constituționale din 23.11.2010, alin. (6) al art. 63 Cod de procedură penală a fost declarat neconstituțional

Astfel, ordonanța de punere sub învinuire a inculpatului este nulă în baza art. 251 alin. (1) Cod de procedură penală.

Prin ordonanța procurorului adjunct-interimar al Procuraturii mun. Chișinău din 03.06.2010, fiind anulată ordonanța procurorului din 15.01.2010 în partea efectuării expertizei auto-tehnice, a fost lezat dreptul inculpatului la apărare, deoarece

ulterior instanța a dispus efectuarea expertizei. Însă, deoarece pe parcursul urmăririi penale nu s-a constatat viteza mișcării pietonului și nu s-a efectuat constituirea la fața locului cu participarea pietonului, expertiza nu s-a făcut, ceea ce pune la îndoială posibilitatea tehnică a inculpatului de a evita tamponarea.

De către organul de urmărire penală nu a fost stabilită viteza de deplasare și existența urmelor de frână la locul accidentului și care a fost mărimea ei, vizibilitatea, care a fost distanța aflării automobilului pe carosabil de la locul unde se găseau copii.

Instanța nu a stabilit dacă a existat sau nu posibilitatea de oprire a automobilului în acel loc și dacă a fost redusă la minimum viteza automobilului.

7. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 martie 2014, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a menționat că starea de fapt și de drept corect a fost statuată de către instanța de fond, ea concordă și se bazează pe analiza materialului probator, iar motivele invocate de apelant au fost obiect de studiu la cercetarea judecătorească, care s-a petrecut sub toate aspectele, complet și obiectiv prin prisma principiului contradictorialității și nemijlocirii.

Inculpatul a recunoscut faptul că a tamponat partea vătămată, iar versiunea lui că nu a avut posibilitatea evitării tamponării este combătută prin declarațiile părții vătămate minore și a martorului T. Apostol.

Expirarea termenului în care persoana a avut statut de bănuit mai mult de 3 luni, nu duce la imposibilitatea desfășurării de mai departe a urmăririi penale, la stabilirea adevărului.

Mai mult, conform art. 63 alin. (6) Cod de procedură penală, acumularea ulterioară a probelor suficiente, nu împiedică punerea persoanei sub învinuire pentru același fapt.

Asemenea probe au fost acumulate ulterior, cu întârziere ca urmare a vătămării grave a părții vătămate, aceste dovezi fiind verificarea declarațiilor la fața locului cu întocmirea respectivelor scheme și procese-verbale, audierea martorului ocular Apostol T.

Astfel, temeiuri pentru declararea nulității ordonanței de punere sub învinuire din 09.06.2010, prin prisma art. 251 Cod de procedură penală, nu există, deoarece actul nominalizat este formulat în corespundere cu prevederile legale existente la moment.

Pe lângă acesta, Hotărârea Curții Constituționale din 23.11.2010 nu are efect retroactiv, în virtutea legii, inclusiv art. 3 Cod de procedură penală.

8. Avocatul Valeriu Isiumbeli a declarat recurs ordinar în numele inculpatului, în care solicită casarea hotărârile contestate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care procesul penal să fie încetat, din motivul existenței circumstanțelor care exclud tragerea la răspunderea penală.

Recurentul a specificat că:

a) la urmărirea penală a solicitat efectuarea expertizei autotehnice, care neîntemeiat a fost refuzată, pe parcursul examinării cauzei în instanța de fond a fost admis demersul înaintat, însă expertul a fost în imposibilitate de a face expertiza din vina urmăririi penale și imposibilității de a primi unele date ce a aduce la efectuarea

expertizei. Acest capăt al apelului de instanța de apel nu s-a examinat și colegiul nu s-a expus.

b) instanța nu s-a pronunțat asupra temeiului apelului ce ține de aplicarea art. 10 alin.(1) Cod penal și anume asupra faptei abrogării alin. (1) art. 63 Cod de procedură penală.

Instanțele incorect au argumentat temeiul apelului prin care s-a invocat ilegalitatea ordonanței de punerea sub învinuire, deoarece a fost adoptată cu încălcarea art. 63 Cod de procedură penală, care în temeiul art. 251 urmează a fi declarată nulă.

c) din analiza rechizitorului, este cert stabilit faptul că în acesta lipsesc ca probe cercetarea la fața locului din 22.04.2010, schema producerii accidentului rutier, verificarea la fața locului cu participarea martorului ocular Apostol T. Deci, instanța de fond a făcut trimitere la probe care nu au fost indicate în rechizitoriu, ieșind din limita lui, cea ce contravine prevederilor art. 364/1 CPP.

d) Instanța a ignorat aplicarea practicii judiciare ce ține de prevederile art. 63 alin. (3) CPP.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 11), 12), 13),14),15), 16) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, acesta este expusă neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărîre de condamnare pentru o altă faptă decît cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blînde, persoana condamnată a fost judecată anterior în mod definitiv pentru aceeași faptă sau există o cauză de înlăturare a răspunderii penale, sau aplicarea pedepsei a fost înlăturată de o nouă lege, faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, a intervenit o lege penală mai favorabilă condamnatului, Curtea Constituțională a recunoscut neconstituțională prevederea legii aplicate în cauza respectivă, norma de drept aplicată în hotărîrea atacată contravine unei hotărîri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

10. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului respectiv pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rînd, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens. În corespundere cu art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin

neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este fondat în drept, inclusiv pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 11) și 12) Cod de procedură penală, cum ar fi că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, că scesata este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței, instanța a pronunțat o hotărîre de condamnare pentru o altă faptă decît cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blînde, persoana condamnată a fost judecată anterior în mod definitiv pentru aceeași faptă sau există o cauză de înlăturare a răspunderii penale, sau aplicarea pedepsei a fost înlăturată de o nouă lege, faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, a intervenit o lege penală mai favorabilă condamnatului, instanța de judecată internațională, prin hotărîre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză (*pct. 8 din decizie*).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat care ar fi esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, că instanța a pronunțat o hotărîre de condamnare pentru o altă faptă decît cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blînde, că persoana condamnată a fost judecată anterior în mod definitiv pentru aceeași faptă sau există o cauză de înlăturare a răspunderii penale, sau aplicarea pedepsei a fost înlăturată de o nouă lege, că faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită și care ar fi încadrare juridică corectă a faptei săvîrșite, că a intervenit o lege penală mai favorabilă condamnatului, că instanța de judecată internațională, prin hotărîre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză, omițîndu-se totalmente motivarea ilegalității deciziei contestate în acest sens, cu indicarea unor concrete erori de drept în aspectul vizat.

Rezultă, că recursul de pe rol nu întrunește condițiile legale de conținut în această parte, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care ar justifica acest recurs.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

În al doilea rînd, conform art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 13), 16) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, Curtea Constituțională a recunoscut neconstituțională prevederea legii aplicate în cauza respectivă, norma de drept aplicată în hotărîrea atacată contravine

unei hotărîri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și cu referire la argumentele invocate în recursul ordinar și reproduse la pct. **8** lit. **a)** din prezenta decizie, în care nici nu se conțin referiri la erori de drept concret definite, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a deciziei instanțelor de fond și de apel, inclusiv cele reproduse în pct. **5** și **7** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că ambele instanțe au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, cum ar fi, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul de pe rol.

La stabilirea pedepsei, instanțele au ținut cont de prevederile art. 61 și 75 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului

Deci, pedeapsa a fost individualizată și aplicată inculpatului în limitele și în conform prevederilor legale.

Mai mult, se observă că recursul declarat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei (*pct. 8 din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decît cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea doar acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal.

Pe lîngă aceasta se reține că:

1) cu referire la argumentul recurentului invocat la pct. **8** lit. **b)** - potrivit art. 2 alin. (4) Cod de procedură penală, normele juridice cu caracter procesual din alte legi naționale pot fi aplicate numai cu condiția includerii lor în prezentul cod. Astfel,

prevederile art. 10 alin. (1) Cod penal nu sunt aplicabile situațiilor de drept procesual-penale, deoarece nu sunt incluse în codul respectiv.

Totodată, conform art. 3 Cod de procedură penală, în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul urmăririi penale.

Prin urmare, instanțele judecătorești just au concluzionat că organul de urmărire penală a aplicat corect prevederile art. 63 alin. (6) Cod de procedură penală, în redacția anterioară Hotărârii Curții Constituționale, care nu are efect retroactive în cazul dat;

2) privind motivele indicate de avocat la pct. **8 lit. d)** - hotărârile contestate nu contravin practicii judiciare naționale ce ține de aplicarea prevederilor art. 63 alin. (3) Cod de procedură penală, or, deciziile CSJ invocate de recurent ateste cauze penale în cadrul cărora au fost statuate circumstanțe în fapt și în drept nesimilare cauzei penale de pe rol.

3) argumentul recurentului inserat la pct. **8 lit. c)**, că instanța de fond a făcut trimitere la probe care nu au fost indicate în rechizitoriu, ieșind din limita lui, nu este raportat la normele de drept material sau procesul care ar fi fost încălcate în acest sens, iar concluzia avocatului că aceasta contravine prevederilor art. 364/1 Cod de procedură penală este absolut neclară, or această normă vizată se referă la procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală inculpatul poate declara că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală – situație nerelevantă cauzei de pe rol.

Deasemenea, solicitând casarea hotărârilor atacate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care procesul penal să fie încetat, din motivul existenței circumstanțelor care exclud tragerea la răspunderea penală, recurentul nu a indicat care sunt aceste circumstanțe la concret și de care norme materiale și procedurale sunt acestea prevăzute. Prin urmare, instanța de recurs este în imposibilitatea efectuării unui control judiciar în acest sens (*pct. 9 din decizie*).

Circumstanțele anunțate denotă cu luciditate că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate în recursul ordinar, că instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că hotărârile atacate cuprind motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele infracțiunii, că instanțele corect au luat în considerare că Hotărârea Curții Constituționale prin care a fost recunoscută neconstituțională prevederea legii aplicate în cauza respectivă nu are efect retroactiv, că norma de drept aplicată în hotărârea atacată nu contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție, că recursul nominalizat este și unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1) și 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește condițiile de conținut și este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol nu îndeplinește condițiile de conținut și este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

11. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1) și 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Valeriu Isiumbeli, împotriva sentinței judecătorești Buiucani, mun. Chișinău din 21 octombrie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 martie 2014, în privința inculpatului Olaru Victor Alexei, deoarece nu îndeplinește cerințele legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 28 iulie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Ion Guzun